

FÜRDŐZÉS

Kái-t fürdetem a szaunában,
kint, túl az alacsony ablakon
kerozin lámpás a ládán,
a vaskályha íveit fényezi
s lenn a nyers kőlapon a fürdődézsát
Gőzölgő levegő és pergő vízcseppek
 sisteregése a kőkupacon fent
Meleg vízben áll a fiam
Sima combja, hasa mindenhol habos
“Gary, a hajam ne szappanozd!”
 – fél, hogy csípi szemét –
 a habos kéz körkörösén kitapintja
 teste dombjait, összes hajlatát,
 ágyékát
Heréjét előcsiklandja, mossa csöpp ánuzását,
 vesszeje görbed keményedni kezd mikor
 fitymáját hátrahúzó, hogy lecsutakoljam
Nevetgél, ugrándozik, karjával hadonász,
 anyaszült meztelen guggolok magam is,
 ez a mi testünk?

Zihálva izzadunk a kályhagőz, forró kő,
 cédruspadló, facsöbrű, vízfröcskölő,
 kerozinfényt hunyorgó, fenyvesen áttűnt szelű,
 hegláncgerincű éjben –

Masa lép be, friss, hús levegőt
 hömpölyget az ajtótól –
 édes, mély lélegzetet

Ügyesen fogja s eldönti fiát, fél térden áll
 haja leomlik, teljesen elfedi egyik
 vállát, mellét és hasát,

Fürge ujjakkal Kái sörényét mossa
 pattog a gyerkőc, üvölt –

Asszonyom teste, gerince kanyargó völgye,
 combja közén átnyúlok
 szeméremívét hátulról tenyerembe fogom
 szappanos bizsergés –kézben a grál

Áhítat kapui

Méh a méhben

soktükrű világra nyílnak

körös körben,
 mind zenélni kezd,

ez a mi testünk?

A mag búvhelye

A bordákon erek hálói keresztben,
 tejet gyűjtenek bimbóba csúcsosodnak –
 szánkba mily jól illik –

A Test mélyéből a tej fölszívása

fénykévéket lövell;

a fiú, az apa,

anya örömén osztoznak

Ami ellágyítja virágát e rejtelmes,

nyílásba kunkorodó lótuszkapunak –

tenyeremben tartva csókolom

Míg anyja mellét neveti Kái –

elválasztottuk már;

így fürösztjük egymást:

ez a mi testünk

Kái csöppnyi zacskója szorosán ágyékánál
 alszik még magva, belőlünk folyt belé,
 A gyönyör hullámaiból szabadult erő
 már csecsemőként
 vonzotta anyja emlőjével
 Amint asszonyba szívott engem,
 nő: akiben fiú terem,
ez a mi testünk:

Tisztultan, vízseperten, izzadva nyúlunk el
 a szikvójafenyő padokon,
 kályhazümmögés neszére
 csendben kalapálnak a szívek
 cédrus illat
 Aztán megfordulunk,
 növények sustorgó pletykálkodása,
 rőzsebeszéd,
 Gen szunyókál-e még? hogy hozzuk ide
 hamar fürösztetni? –
 A fiúk, kik anyjukat szeretik,
 ő férfiakat; s fiait
 tovább adja nőknek;

A felhő odaát az égen. A szélfúttá fenyők.
 Cuppogó szotyorgás a lápos réten

ez a mi testünk.

Belsejében lángok, fortyogó víz a kályhán
 Sóhajtva csusszanunk a padtól el
 fiókáink bebugyoláljuk, kilépünk.

sötét éjjel s ezernyi csillag.

Hideg víz a hátra, combokra
Be a házba – a tűznél állunk gőzölögve
Kái a báránybőrön szökdécsel
Gen csak áll és ordít,

33

„Bá! bá! bá! bá! bá!”
Ez a mi testünk. Törökülésben a tűznél
 jeges vizet szürcsölünk
 öleljük babáink, hasukat csókolva
Nevetünk a hatalmas Földön.

Fürdőből jövet.

(Fordította: Villányi G. András)

¹ A vers Snyder Teknős Sziget c. kötetéből való.

